

Tái Chiếm Triệu Phong, Quảng Trị

Bông Sơn

Triệu Phong tên một quận lỵ thuộc tỉnh Quảng Trị nằm về hướng Đông Đông Bắc cầu Thạch Hãn, nơi có tên chợ Sãi, là huyết mạch của con đường tiếp tế từ cửa Việt vào cho lực lượng của VC đang bám trụ trong thành phố Quảng Trị và nhất là cho hơn 300 tên đảng viên cảm tử đang tử thủ trong và trên cở thành Đinh Công Tráng.

Cầu Thạch Hãn khi chưa bị tàn phá.

Sông Thạch Hãn mùa mưa nước chảy mạnh, từ núi đồi phía Tây đổ ra cửa Việt và những nhánh sông phụ mang phù sa về nuôi sống vùng đồng bằng Triệu Hai (tên của quận Triệu Phong và Hải Lăng). Ngày 11/7/1972, TĐ1/TQLC đang dưỡng quân, bổ sung quân số tại khu vực Vân Trình, Điền Môn, Quảng Trị thì được lệnh chuẩn bị hành quân trực thăng vận vào quận Triệu Phong, Chợ Sãi, Sịa, sau 3 tháng 11 ngày rời QT vì bị địch tạm chiếm.

Hình chụp sau trận Triệu Phong, L-R: TĐP Cao Nghiêm, B3 Bùi Bồn, ĐĐT/ĐĐ1 Trung Việt, TĐT Đăng Hòa

Bộ Chỉ Huy Tiểu Đoàn 1-Quái Diệu-TQLC

Tôi đang nằm đong đưa trên chiếc võng, đọc lá thư của người con gái mang tên TNLD mới gửi ra theo chuyến tiếp tế kèm cuốn băng cassette với bản nhạc Ngâm Ngùi của Phạm Duy thì lệnh tiểu đoàn gọi lên họp, vội vàng chộp lấy bản đồ, dây ba chạc với súng Colt 45, áo giáp, nón sắt bật dậy khỏi chiếc võng, xếp lá thư đang đọc dang dở cùng với hai hiệu trưởng viên lên BCH/TĐ, khi đến nơi là buổi họp khai diễn ngay. Hương Giang (Th/Tá TĐT Nguyễn Đăng Hòa) với khuôn mặt căng thẳng và Nghệ An (TĐP Đ/Úy Nguyễn Cao Nghiêm), Thần Phong (Đ/Úy Trịnh Văn Thềm ĐĐT/ĐĐ4), Lê Liễu (Tr/Úy Vàng Huy Liễu ĐĐT/

Sóng Thần

ĐĐ3), Trúc Giang (Tr/Úy Dương văn Tươi ĐĐ2), tôi Bồng Sơn (Bùi Bồn ĐĐT/ĐĐ1) và Dầu Tiếng (Trần Quang Duật trưởng B3), tất cả đều im lặng, sau khi Hương Giang ban lệnh hành quân xong rồi nói:

-Có ai còn hỏi gì không? Any questions?

Tức thời tôi đưa tay và hỏi:

-Xin Hương Giang cho biết hỏa lực gì sẽ yểm trợ cho chúng ta khi mục tiêu vẫn còn nằm ngoài tầm yểm trợ của pháo binh cơ hữu?

-Hải pháo và phi cơ của Đệ Thất hạm đội. Hương Giang trả lời, rồi nói tiếp:

-Đại Tá LĐT147 có bảo tôi nói lại với anh em, ai theo tôn giáo nào thì cầu nguyện theo nghi thức của tôn giáo đó, vì lần đổ bộ này vô cùng nguy hiểm và Tướng Tư Lệnh nói giao nhiệm vụ vinh quang này cho TĐ1, nếu trận đánh dành được chiến thắng có nghĩa là chúng ta giữ vững được mục tiêu trong vòng 24 giờ thì tất cả quân nhân các cấp của TĐ1 sẽ được thăng cấp. Nếu không ai hỏi gì thì tất cả về chuẩn bị di chuyển ra bãi bốc.

Tôi vội vàng quay về đơn vị cho lệnh tập hợp,

khi Trung úy ĐDP trình diện ĐĐ xong, với quan niệm điều binh “quý hồ tinh, bất quý hồ đa” tôi nói:

-Quân nhân các cấp thuộc ĐĐ1, với danh dự của ĐĐT tôi cho phép những ai không muốn cùng tôi tham dự cuộc hành quân đổ bộ tái chiếm lại quân Triệu Phong lần này được bước ra khỏi hàng và ở lại tiền trạm chờ ĐĐ trở về nếu còn sống sót, vì tôi không muốn dấu diếm anh em bất cứ một điều gì, cuộc hành quân này vô cùng nguy hiểm, có thể ra đi mà không có ngày trở lại, các anh em cùng tôi đã sống chết bên nhau qua biết bao nhiêu gian khổ của đời lính nhất là lính TQLC, từ chiến trường Campuchia mùa nước nổi thất thường đến rừng núi Hạ Lào ướt đầm mồ hôi, loang máu trận địa, chúng ta đã cùng sống chết, cùng chia xẻ vui buồn với nhau trong những giây phút vinh quang cũng như sinh ly tử biệt, niềm vui thì hiếm có dù rằng những chiến thắng mà ta đạt được sau mỗi trận chiến, chúng ta đều nhận lãnh những mất mát rất đau lòng, còn nỗi buồn thì chồng chất, trĩu nặng thân xác và tâm hồn anh em chúng ta. Vì thế lấy

đánh dự của người chỉ huy các anh em, tôi không phạt hay gây khó khăn gì cả cho những ai không muốn sống chết cùng đồng đội, được quyền không tham dự cuộc hành quân này, tôi cho tất cả các anh em sĩ quan, hạ sĩ quan và binh sĩ 5 phút để suy nghĩ và trả lời cho tôi biết, nói xong tôi quay vào BCH/ĐĐ.

-Khi tôi trở ra thì Trung Úy ĐDP hô nghiêm và trả lời:

-Thay mặt toàn thể quân nhân các cấp ĐĐ1, chúng tôi nguyện sống cùng sống, chết cùng chết với Bồng Sơn bất cứ ở đâu và bất cứ lúc nào.

-Cảm ơn Trung Úy ĐDP và toàn thể quân nhân các cấp đã đồng lòng cùng với tôi thi hành trọng trách mà thượng cấp giao phó, tôi hỏi lại lần cuối: “có ai muốn không cùng đơn vị...” tôi nói chưa dứt lời thì ...

-KHÔNG, KHÔNG, trình Bồng Sơn: KHÔNG (hàng trăm tiếng không vang lên).

Thấy lòng quân đã ổn, tôi cho lệnh tan hàng về chuẩn bị lần cuối trước khi xuất phát tiến ra bãi bốt “picking zone”.

Đại Đội 1/Tiểu Đoàn 1 Quái Điều sẵn sàng thi hành nhiệm vụ.

ĐĐ1 lên 4 chiếc Chinook 47 đầu tiên, tôi thấy Đ/ Tá Nguyễn Năng Bảo LĐT/LĐ147, Tướng Lân, Tướng Weyand và Tướng Trương đang đứng bàn luận với nhau ở xa xa, chợt có 3 phóng viên ngoại quốc chạy lúp xúp về hướng chúng tôi đang chuẩn bị lên trực thăng:

- Good morning Sir, how are you?

- Good morning Gentlemen, We are fine (tôi trả lời).

- What do you think about this operation? It 's very dangerous isn't it?

- I really don't know how much it is, but I do know it is. You guys want to follow us?,

- No, no, no Sir, thank you so much..

Rồi họ lúp xúp chạy về hướng các mặt trời đang đứng .

Khi tôi bước lên trực thăng thì 2 quân nhân phi hành đoàn của TQLC Mỹ đưa tay chào:

- Good Luck Sir.

- Good Luck for everyone-Thank you.

Cửa máy bay đóng, tôi ngoái đầu nhìn lại xuyên qua bưng của trực thăng thì thấy các ĐĐ khác cũng đã xong, trực thăng bắt đầu nổ máy, cát bụi mịt mù đất trời, tiếng động cơ âm vang bên ngoài nhưng bên trong phi cơ thật im lặng mọi người đang theo đuổi ý nghĩ riêng của mình không ai nói với ai điều gì cả, tay ghì chặt súng, mắt lăm lăm nhìn vào khoảng không gian nhỏ bé của những ô cửa sổ trên phi cơ.

Khi đã đủ vòng quay trực thăng bắt đầu cất cánh, khác với những lần bay trước lần này họ đổi chiến thuật, thay vì bay lên cao thì bay rất thấp chỉ cách mặt đất khoảng độ 30-40 chục mét, sát ngọn cây dùng sức gió của chong chóng thổi tung cát bụi làm màn khói che chở cho đoàn chim sắt, đồng thời hất tung những khẩu phòng không thượng liên 12,7mm và cao xạ 37 và 40mm đang ngụy trang che dấu trong nhà, dưới hầm hố đồng thời làm mù mắt và thổi tung những xạ thủ văng ra khỏi vị trí, làm mờ cho những chiếc chiếc OH58 (loại trực thăng quan sát 2 chỗ ngồi) và trực thăng võ trang Cobra được trang bị hỏa tiễn và đại liên 6 nòng, có thể bắn 6000 viên đạn trong 1 phút đang bay hộ tống hai bên, báo cho phi hành đoàn biết để đề phòng và họ đã thông báo cho chúng tôi cùng biết.

Chiến thuật bay mới lạ này làm bất ngờ và vô hiệu hóa các chốt địch quân đang bố trí trên trực bay, không một phát súng nào của địch quân bắn lên được đoàn chim sắt, đoàn chim sắt an toàn cho

Sóng Thần

đến nhánh sông Vĩnh Định, tôi gọi nó là dòng sông Định Mệnh (hình như là tên của cuốn phim hay truyện mà tôi đã đọc hay xem qua) không ai có thể ngờ chỉ khoảng bảy, tám chục mét chiều rộng của lòng sông đoàn chim sắt không được màn bụi che chắn (vì bay qua mặt nước) nên đã làm mỗi ngon cho những ổ thương liên và cao xạ bố trí sát và trên bờ sông Vĩnh Định, 1 chiếc trực thăng trúng đạn cao xạ nổ tung trong bầu trời tạo thành chiếc cầu lửa với hơn 30 TQLC nam Việt Nam và 4 phi công, phi hành đoàn của USMC “TQLC Mỹ” hy sinh, chỉ duy nhất một người sống sót là bác sĩ Hoàng, bác sĩ của tiểu đoàn nhưng bị phỏng nặng, chiếc trực thăng tôi đang ngồi bị mấy viên 12.7mm xuyên từ dưới sàn lên đến nóc phi cơ nghe rộp rộp, theo phản xạ tự nhiên và bản năng sinh tồn, tôi lấy cái nón sắt đang đội lột xuống và ngồi lên trên với ý nghĩ thô thiển nếu có bị trúng đạn thì cũng đỡ phần nào, một chiếc không đáp xuống được đành phải chờ khoảng 30 TQLC ra đáp tại hạm đội sau đó một tuần mới đưa các chiến sĩ đó trở lại chiến trường.

Đến đây tôi muốn dành đôi dòng để nói lên sự can trường của các phi hành đoàn trực thăng khi họ cùng với chúng tôi thi hành nhiệm vụ. Khi phi cơ trúng đạn tôi quan sát phản ứng của họ thì thấy họ khá bình tĩnh vẫn điều khiển đáp xuống an toàn tuy rằng không đúng vào tọa độ vì bị pháo địch đập vào bãi đáp (landing zone). Tôi tự nghĩ nếu mình qua chiến đấu trên đất Mỹ, chiến đấu giúp dân Mỹ không biết mình có làm được như họ đã làm cho quê hương xứ sở của mình không? Tôi chỉ muốn nói thuần túy và duy nhất là những người lính Mỹ, những người như tôi, như chiến hữu của tôi, tôi không muốn đề cập đến bọn chính trị hoạt đầu.

Bốn chiếc trực thăng của ĐĐ1 may mắn đáp được xuống gần với nhau, bày Quái Điều tung ào ra khỏi chim sắt, tiếng súng địch bắt đầu khai hỏa, Quái Điều đang chơi vui giữa đồng trống, vài Quái Điều đã gục ngã. Tình thế quá nguy cấp buộc tôi một lần nữa lại phải áp dụng chiến thuật phản phục kích như đã cùng với Cam Ranh (ám danh đàm

thoại của đại bàng Cam Ranh lúc ông làm ĐĐT/ĐĐ1/TĐ4 Kinh Ngự và tôi làm ĐDP), trong trận Rạch Nước Trong tại Chương Thiện thuộc Vùng 4 Chiến Thuật.

Bông Sơn, Cam Ranh, Hương Giang và Ông Cò Tr/Tá Hiền tại AZ

Tôi chỉ kịp cầm bản đồ chỉ vào mục tiêu là bờ làng, nơi bọn Việt Cộng đang bố trí và tác xạ thẳng vào chúng tôi, và hét lớn: Xung Phong, Xung Phong rồi cầm đầu đâm thẳng vào mục tiêu, đồng loạt gần 120 Quái Điều ĐĐ1/TĐ1 lao mình vào phía trước theo cấp chỉ huy của mình như đã hứa, không một chút e dè kiêng sợ.

Hành động của chúng tôi không màng nguy hiểm, không một chút sợ hãi, bình tĩnh nhào vào tử địa không chút ngại ngùng đã làm cho địch quân hoảng loạn, tê liệt thần kinh khi nhìn thấy chúng tôi ùn ùn lấn xả vào cận chiến “hand combat” với chúng.

Bị bất ngờ và cũng không bao giờ ngờ địch quân lại đánh theo lối tự sát “kamikazê” này nên chúng vô cùng hoảng sợ, bung chạy ra khỏi hầm trú ẩn, chạy loạn xạ tìm chỗ trốn, chúng chui xuống hầm nhưng hầm đã có người khác rồi, nhiều tên nằm dài trên mặt đất, úp mặt xuống lấy hai tay che đầu, bịt tai, bịt mắt trong trạng thái thần kinh bị tê liệt. Trong khi đó Quái Điều đã tiến sát đến bên, bọn chúng không còn chỗ nào nữa để trốn, nào bị tê cứng, quá sợ hãi chúng chúi đầu xuống hố nhưng vì dưới hố đã có người không còn đủ chỗ, nên chúng phải nửa trong nửa ngoài, chúi đầu

dầu mặt xuống dưới hố, chổng mông lên trời giống như loài chim đà điểu chúi đầu xuống cát để tránh bão.

Tôi cho lệnh tiến thật nhanh để chiếm bờ sông làm điểm tựa, rồi từ đó mỗi trung đội để lại một đứa con phòng thủ giữ mặt sông, đề phòng bọn đặc công thủy có thể tập kích từ phía sau, lực lượng còn lại đánh ngược trở ra khu vực mà chúng tôi vừa xung phong lướt qua, thanh toán nốt những ổ kháng cự còn sót lại đồng thời thu dọn chiến trường.

Một khinh binh trong tổ biệt kích khi lục soát, khám phá ra một căn hầm, vội vàng rút lựu đạn M67 định ném xuống, nhưng linh tính báo cho tôi biết có người ở dưới hầm, nên tôi không cho ném và lệnh cho Thường Vụ ĐĐ kêu gọi mọi người ở dưới hầm lên, sau vài lần kêu gọi thì cuối cùng một bà cụ với mái tóc trắng xóa ló lên méo máo nói:

- Linh Cộng Hòa ơi, còn nhiều người dưới đó.

- Có Việt Cộng trong đó không không má? Thượng Sĩ Phước, người Quảng Trị, Thường Vụ Đại Đội hỏi.

- Không có các con ơi, chỉ có dân miền thoi.

Tôi lệnh cho Th/Sĩ Phước bảo họ vẫn cứ ở nguyên dưới hầm không được lên, để tránh bị thiệt hại bởi pháo địch đang bắn vào vị trí và đạn đạo thẳng của ta và địch đang giao tranh, tiếng súng M16 và lựu đạn M67, M26 vẫn nổ lác đác, các trung đội báo cáo đang thanh toán địch trốn ở dưới hầm, và đã tiến đến được mép làng chỗ mà địch đã bố trí bắn vào chúng tôi khi mới vừa đổ xuống. Tôi cho lệnh dừng lại bố trí phòng thủ, củng cố hầm hố, dồn tất cả súng M72, M79 với đạn chống chiến xa, XM202 và khẩu đại bác 90mm không dật của trung đội vũ khí nặng ra hướng đồng trống để sẵn sàng chống trả chiến xa và thiết quân vận của địch đang chuẩn bị phản công chiếm lại Thôn Bích La Đông, quê hương của tên tổng bí thư Lê Duẩn, đang bị TQLC/QUÁI ĐIỀU chiếm đóng.

Quái Điều buồn bã tiễn đưa bạn:

— “Thôi! Mày ra đi bình an đến miền yên ổn
Không còn súng đạn.

Đời lính chúng mình là thế! Rồi bạn bè cũng
tiếp bước theo sau.

Đau!!!”.

.....

Khi chúng tôi chiếm được bờ sông thì địch quân quá sợ hãi và cũng không còn con đường nào khác, chúng đành nhảy xuống sông thoát thân mong có cơ hội sống sót, nhưng đó cũng chính là tử lộ của chúng, làm môi cho khẩu M60 của trung đội 3 và trung đội 1 bắn chéo cánh sẽ nên không còn một tên nào sống sót, dòng sông Vĩnh Định loang máu tươi.

Tôi cho lệnh lục soát ngược lại hướng bia làng để thanh toán nốt những ổ kháng cự còn sót lại, trong lúc này thì pháo địch đã định được vị trí của ta, chúng bắt đầu dùng trận địa pháo, cũng may mắn cho ĐĐ1 đã có hầm hố đào sẵn của bọn chúng nên chúng tôi chỉ việc lòi các tử thi của địch ra khỏi hố là có hầm trú ẩn, làm thành tuyến phòng thủ đề phòng chiến xa và bộ binh địch phản công, đồng thời nhanh chóng đưa thương binh và tử sĩ vào vị trí an toàn là một cái đường mương dẫn nước từ sông Vĩnh Định để tưới cho vùng đồng bằng Triệu Hải.

Nói là an toàn nhưng thực tế là một cái mương nước được đào làm thủy lợi nhưng vì mùa nắng nên mực nước rút xuống, mương trở nên khô ráo

Sóng Thần

tạo thành một cái giao thông hào khá lớn, khá dài làm thành chỗ trú ẩn cho thương binh và tử sĩ sau này, khi phải chờ đợi 3 ngày sau mới bắt tay được với TĐ2 Trâu Điền đang cố gắng hết sức mình ủi xuyên thủng tuyến phòng thủ dày đặc kiên cố chốt của địch để tiếp viện cho Quái Điền đang chơi voi trong lòng địch.

Khi tương đối an toàn tôi mới hoàn hồn, gọi máy liên lạc với Tiểu Đoàn thì hiệu thính viên cho biết Hương Giang “whisky” nhẹ vào chân, tôi bảo hiệu thính viên trao máy cho HG để tôi nói chuyện vì tôi muốn nghe tiếng Hương Giang, hoặc Dầu Tiếng lên máy để biết chắc ông vẫn còn sống vì khi nhào vào mục tiêu quay đầu nhìn lại hướng bãi đáp thì thấy pháo địch đang trồn lẩn với TQLC và trực thăng nên tôi không biết BCH/TĐ ra sao. Tôi yêu cầu hiệu thính viên phải tìm cho bằng được Hương Giang hoặc Dầu Tiếng “B3” để tôi biết chắc họ còn sống.

Tôi gọi Nghệ An (ám danh đàm thoại của TĐP Nguyễn cao Nghiêm), nghe anh vẫn bình yên nhưng đang ngậm sấm vì quá mệt, anh dặn dò tôi cho con cái đào hầm hố và phòng thủ cẩn thận, tôi hỏi thăm Lê Liễu (Tr/Úy Vàng Huy Liễu ĐĐT/ĐĐ3) và Trúc Giang (Tr/Úy Dương Văn Tươi ĐĐT/ĐĐ2) cũng được bình yên. Tôi lên máy gọi Thần Phong (Đ/Úy Trịnh Văn Thềm ĐĐT/ĐĐ4) mấy lần nhưng không liên lạc cuối cùng rồi cũng liên lạc được và biết Thần Phong bố trí khá xa bãi đáp dự định vì địch đang pháo nặng vào vị trí landing zone của anh. Tôi gọi Đ/Úy Thân ĐĐT/VTA anh cũng may mắn chưa sao, anh đang cùng với ĐĐ/ĐPQ tăng phái cho TĐ1 tham dự cuộc hành quân đổ bộ này, Thân đang tự động làm thành tuyến phòng thủ tạm thời để chống trả những cuộc phản công của địch đang điên cuồng vì sự hiện diện của chúng tôi trong lòng đất của chúng. Sau khi định được vị trí thì biết anh đang ở phía Tây của tôi, chúng tôi liên lạc hàng ngang với nhau bắt tay làm thành tuyến phòng thủ, trong khi chờ Hương Giang và Dầu Tiếng lên máy.

Tôi nghe tiếng Hương Giang gọi tôi trên máy, cảm thấy mừng, biết chắc anh và Dầu Tiếng vẫn

còn sống, anh cho biết anh bị thương ở chân, anh hỏi sơ qua tình hình và muốn tôi ra đón BCH/TĐ vào vị trí của ĐĐ1 đang phòng thủ, tôi vội dời BCH của tôi ra sát bờ sông nhường lại ngôi nhà có căn hầm tương đối vững chắc cho BCH/TĐ, tôi yêu cầu anh chỉ điểm cho tôi bằng một loạt M16 bắn chỉ thiên để định vị trí. Khi tiếng súng nổ thì tôi nhận ra Hương Giang không quá xa tôi, tôi thúc toán biệt kích tiến ra đưa BCH/TĐ vào, khi TĐ vào đến nơi, Dầu Tiếng B3 và Trung Úy Hòa xử lý thường vụ chức vụ ĐĐT/ĐĐCH chưa kịp phân chia vị trí cho các ban đóng quân thì thật vô cùng đau lòng, một trái hỏa tiễn 122mm nổ gần đó khiến Th/Úy Lượm Ban 2 và Hạ sĩ quan phụ tá chết tại chỗ, gây thương tích nặng nề cho 4 quân nhân khác!

Hương Giang lúc này đang bị vết thương hành hạ không đi lại được anh chỉ nói trên máy với tôi là liên lạc và phối hợp hàng ngang với Đ/Úy Thân để tổ chức phòng thủ còn Dầu Tiếng thì lo hỏa yểm từ hạm đội và Lữ Đoàn. Cánh B của Nghệ An với ĐĐ2 và ĐĐ3 ở vị trí khác, ĐĐ4 của Thần Phong thì phòng thủ riêng biệt vì chúng tôi chưa bắt tay được với anh từ khi đổ xuống cho đến bây giờ. Suốt mấy ngày đêm thức trắng chiến đấu trong vô vọng để chờ đoàn quân tiếp ứng mà theo dự trù là sau 24 giờ sẽ bắt tay với chúng tôi nhưng mãi 3 ngày sau mới thấy người chiến binh Trâu Điền xuất hiện, hình dáng thật đáng yêu khom khom người với khẩu M16 trên tay lăm le nhả đạn, vừa đi chuyển vừa quan sát, có lẽ anh đã được báo là sắp sửa gặp quân bạn.

Theo kế hoạch dự trù của LĐ147/TQLC thì khi đổ xuống mục tiêu và giữ vững mục tiêu trong vòng 24 giờ thì sẽ có đơn vị khác tiến lên bắt tay, nhưng theo ước tính của tôi, vì sức đề kháng của địch quân quá mạnh nên lực lượng tăng viện bị chậm lại so với kế hoạch dự trù.

Đứng bên này bờ sông chúng tôi mừng roi nước mắt khi thấy Trâu Điền, một vài Quái Điền không kèm được sự nôn nóng đã đứng dậy vừa vẫy tay vừa la lớn, Quái Điền đây Quái Điền đây. Tôi thở phào nhẹ nhõm như trút được tảng đá ngàn cân

đang chặn cứng cổ họng, có lẽ trong cuộc đời tôi chưa lần nào tôi sung sướng và vui mừng như lần này, mọi mệt nhọc, đói khát như biến mất. Như biết ý, chú đệ tử mang đến cho tôi ly cà phê đen và điều thuốc, hít hơi thuốc, nhấp ngụm cà phê cảm thấy cuộc đời thật có ý nghĩa, tôi thầm cảm ơn chú đệ tử đã từng chăm lo cho tôi miếng ăn, miếng uống từ lúc tôi mới về Tiểu Đoàn 1 tại chiến trường Cambodian 1970, sang đến Hạ Lào 1971 và cho đến bây giờ Triệu Phong 1972.

Cầu phao được công binh thiết lập nhanh chóng để tải thương, đưa thương binh, tử sĩ ra khỏi trận địa, tăng cường lực lượng chiến xa M48 qua phòng thủ và giữ vững vị trí. Quái Điều đã hồi sinh trên hoang tàn đổ nát của chiến trường Triệu Phong, được đưa về tuyến trừ bị để bổ sung quân số, tái trang bị vũ khí, quân trang quân dụng và tiếp tục nhiệm vụ.

Cuộc thay quân tiến hành rất cẩn thận từng tiểu đội một hoán đổi vị trí cho nhau, khi đơn vị hoán đổi đến thay vào vị trí thì đơn vị phòng thủ mới được di chuyển ra sau. Tôi tự hỏi phải chăng nhị vị Tướng Trưởng và Tướng Lân đã áp dụng kế sách “lên gác rút thang của Tôn Võ” vào trận chiến này, khi lực lượng đồ bộ không còn con đường nào khác để tồn tại ngoài con đường duy nhất tìm SINH lộ trong TỬ lộ. Chiến lợi phẩm quá nhiều, tôi không còn háo hức màng tới như những trận đánh trước đây, trong khi bên tôi các chiến hữu thương binh đang cắn răng chịu đựng những đau đớn tột cùng của thân xác, tử sĩ bắt đầu bốc mùi.

Xin cảm ơn đời, xin cảm ơn các chiến hữu đã hy sinh cho chúng tôi được sống, các anh em luôn ở trong tim tôi ở mọi nơi và ở mọi lúc.

Bồng Sơn Bùi Bồn

Ubana-Illinois, USA mùa Tạ Ơn và Xmas 2012

Về
Mau
Người
Chờ
Phân
Vân

Bích Lan & Dương Chiến

Mãng hè tràn ngập khắp trời
Gió hè sao lạnh kiếp đời lưu vong
Nhớ về đại hội hằng năm
Gặp người từ thửa xa xăm ngàn ngàn.
Lần trong hồi ức từng trang
Tuổi xuân cho trọn ngập tràn, nào vay.
Lối xưa bình lữ mỗi ngày,
Bảy mươi đã quá, thân này chờ trao.
Từ ngày võ cánh vút cao,
Đường chia muôn ngã Thì nào hẹn nhau.
Chuyện qua cứ nhớ lần lần,
Quên đi ô trọc, bể dâu dặm ngàn.
Chỉ xin được phút xẻ san,
Gặp nhau rồi mãi muôn ngàn vẫn ương.
Trời cho mưa gió bình thường,
Mỗi năm sai cánh từ phương tìm về,
Ngày về mây có lẽ thê,
Chân trời, góc biển bến mê cứ gần.
Về mau! Người chờ phân vân